

ՍիաՄանթո

Արցունքներս

«Եւ ասէին. Զի՛ք քերթողին այսքան սուգ...»

ԽՈՐԷՆ ԱՐՔԵՊՍ. ՆԱՐՊԷՅ

Ու մաքրաթեւ երագիս հետ մինակ էի, հովիտներուն մէջ իմ գիւղիս,
Քայլերս էին թեթեւ ինչպէս քայլերը խարտիշագեղ եղնիկին,
Եւ գուարթութեամբ կը վագէի, կապոյտէն եւ օրերէն բոլորովին գինով,
Աչքերս ոսկիով եւ յոյսով՝ եւ հոգիս աստուածներով լեցուն...

Եւ ահա բարեբեր Ամառն իր պտուղները գամբիւղ առ գամբիւղ,
Մեր պարտէզին ծառերէն դէպի հողը եւ դէպի գիւս կ'ընծայէր,
Եւ ես լռութեամբ՝ գեղուղէշ ուռիին ներդաշնակ հասակէն,
Երգերս ստեղծելու համար խորհրդաւոր սրինգիս ճիւղը կը կտրէի...

Կ'երգէի... Աղամանդեայ առուակն եւ թռչուններն արփիագեղ.
Աստուածային աղբիւրներուն յստակահոս մեղեդիներն անդադրում.
Եւ առաւօտեան գեփիւղը, քրոջական գորովներու այնչափ նման,
Այս բոլորն իմ երջանիկ երգերուս թոթովումին կը ձայնակցէին...

Այս գիշեր երագիս մէջ, ձեռքս առի գրեգ, ո՛վ քաղցրախօս Սրինգ,
Շրթունքներս գրեգ ճանչցան՝ ինչպէս համբոյր մը հին օրերու,
Բայց շունչս՝ յիշատակներու զարթնումէն, յանկարծօրէն մեռաւ,
Եւ երգիս տեղ՝ շիթ առ շիթ, շիթ առ շիթ, արցունքներս էին որ ինկան վար...
